

Nr 124

av herr Levin

om temporärt förbud mot höjning av statliga taxor.

Konsumentpriserna i Sverige har generellt undergått mycket kraftiga höjningar under 1960-talet, och priserna fortsätter till synes att öka i oförminskad takt. Det kan med fog hävdas att de statliga verken ofta gått i spetsen genom att höja taxor och avgifter, vilket för övrigt under senare år inspirerat också kommunala verk att slå in på samma vägar.

Flertalet medborgare önskar utan tvivel att ytterligare prishöjningar skall om möjligt förhindras och anser det vara ett viktigt led i en sådan process att samhället visar den största återhållsamhet, då det gäller prissättning på offentliga tjänster.

Medan priserna sedan 1950-talets slut i stort sett stigit med 65–70 %, noterar man bl. a. följande höjningar av de statliga taxorna:

1. Brevporto	30 öre (1957)	— 75 öre (1972)
2. Telefonmarkeringsavgift	7 öre (1957)	— 14 öre (1973)
3. SJ:s månadsbiljett Malmö— Lund	34 kr (1958)	— 91 kr (1971)

De anförda exemplen visar att taxorna ökats med

1. 150 %
2. 100 %
3. 168 %.

Sålunda är taxeökningarna väsentligt större än prisökningarna i allmänhet, och det framgår tydligt att de statliga verken gått i spetsen för utvecklingen. Mot den bakgrunden är det motiverat att verka för ett taxestopp och påyrka rationaliseringar och effektivare organisation inom verken i syfte att hålla kostnaderna nere.

Refererande till det anförda föreslår jag

att riksdagen beslutar att som sin mening ge Kungl. Maj:t till känna att de statliga taxorna ej bör få höjas före den 1 juli 1975.

Stockholm den 18 januari 1973

K.-A. LEVIN (fp)